REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dr. Ante Starčevića 23
Dubrovnik

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Dubrovniku po sutkinji Petroneli Jakobušić, u pravnoj stvari tužitelja IRENA MATULOVIĆ, OIB 73135486234, Dubravkina 17, 20000 Dubrovnik zastupanog po punomoćniku Antun Missoni, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB - DIONIČKO DRUŠTVO, OIB 02535697732, Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, zastupana po punomoćniku Kruno Peronja, radi Obvezno - ništetnost nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 09. listopada 2026., u nazočnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Anđele Pijević, odvjetničke vježbenice i zamjenika punomoćnika tuženika Ognjena Dabelića, odvjetnika u Dubrovniku, 03. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"I Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka odredba čl. 1. Ugovora o kreditu br. 9010867696, koji je potvrđen (solemniziran) kod javnog bilježnika Nikše Viđena iz Dubrovnika pod posl. br. OV- 1476/05 dana 7.prosinca 2005.g., između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika, koja se odnosi na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica za CHF, a koja glasi: „ Banka se obvezuje Korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 86.769,00 CHF (slovima: samdesetšesttisućasedamstošezdesetdevet CHF) po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita“.

II Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„II. Nalaže se tuženiku da, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplati tužitelju ukupan preplaćeni iznos s osnova ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, od 5.604,75 EUR-a, zajedno sa zateznim kamatama počev od 01. listopada. 2015. g. do 31. prosinca 2022. g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, zatim od 01. siječnja 2023. g. do 31. prosinca 2023. g. po stopi

koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena te od 01. siječnja 2024. g. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena."

Prihvaća se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev od 23. srpnja 2026. godine koji glasi:

III Nalaže se tuženiku da, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplati tužiteljici ukupan preplaćeni iznos od 1.730,73 EUR-a s osnova zateznih kamata na preplaćene iznose s osnova nepoštene i ništetne odredbe Osnovnog ugovora o kreditu o tzv. valutnoj klauzuli, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 23. srpnja 2026. godine pa do isplate, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine.

IV Odbija se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev od 23. srpnja 2026. godine u dijelu kojim se nalaže isplata zateznih kamata koje teku na iznos od 1.730,73 eura od 01. listopada 2015. godine pa do 22. srpnja 2026. godine.

V Nalaže se tuženiku u roku 15 dana naknaditi tužitelju iznos od 500,00 eura na ime parničnog troška.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi tvrdi da je s tuženikom Privrednom bankom Zagreb d.d., dana 3. prosinca 2005.g. sklopio Ugovor o kreditu br. 9010867696, koji je potvrđen (solemniziran) kod javnog bilježnika Nikše Viđena iz Dubrovnika pod posl. br. OV- 1476/05, a temeljem kojeg je tužitelju odobren kredit za kupnju stambenog objekta u iznosu od 86.769,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF devize Privredne banke Zagreb d.d., važeće na dan korištenja kredita. Predmetnim Ugovorom o kreditu tužitelj se obvezao otplaćivati odobreni iznos kredita u jednakim mjesečnim anuitetima, na razdoblje od 360 mjeseci s rokom dospijeća svakog posljednjeg kalendarskog dana u mjesecu. Čl. 1 predmetnog Ugovora o kreditu parnične stranke su ugovorile valutu obveze na način da su glavnicu odobrenog iznosa kredita obračunali prema valuti CHF, a iznos kredita je isplaćen po srednjem tečaju kreditora važećem na dan korištenja kredita. Dodatkom Ugovoru o kreditu broj 9010867696 potvrđenim (solemniziranim) pod brojem OV- 492/16 od 20. siječnja 2016. g. parnične

stranke su regulirale konverziju kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju sa svim njegovim izmjenama i dopunama, a na temelju pisanog prihvata izračuna od strane tužitelja, kao korisnika kredita. U predmetnom Ugovoru o kreditu tuženik je koristio ništetnu i nepoštenu ugovornu odredbu na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (čl. 1), a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora nije tužitelja, kao potrošača, u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Predmetni Ugovor o kreditu ne sadrži sve potrebne parametre bitne za donošenje valjane odluke o ugovaranju valutne klauzule uz koju je glavnica vezana za švicarski franak, pa je tuženik, koristeći navedene ugovorne odredbe, postupao jednostrano i nepošteno protivno načelu savjesnosti i poštenja u pravnom prometu. Gore navedena odredba predmetnog Ugovora o kreditu, u skoro identičnim formulacijama spominju se i u kreditima svih vodećih banaka u Republici Hrvatskoj u razdoblju od 2003 2008.godine, te su postale predmetom ispitivanja sudova nakon što je, zbog velike svjetske krize i velikog rasta tečaja švicarskog franka, dovelo do znatnog rasta mjesečnih anuiteta korisnika kredita, zbog čega je mnogima bila ugrožena egzistencija. Upravo zbog navedenog Potrošač-Hrvatski savezu druga za zaštitu potrošača, pred Trgovačkim sudom u Zagrebu dana 4.travnja 2012.godine, je pokrenuo postupak radi zaštite kolektivnih interesa potrošača vezano za odredbe iz ugovora o kreditu sklopljenih između tuženih banaka (Zagrebačke banke d.d., Privredne banke Zagreb d.d., Erste&Steiermarkische bank d.d., Raiffeisenbank Austria d.d., Hypo Alpe-Adria banka d.d., OTP banka Hrvatska d.d., Societe Generale-Splitska banka d.d. i Sberbank d.d.)i potrošača uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima u razdoblju 2003.-2008. (ovisno o pojedinoj tuženoj banci),odnosno vezano za odredbe iz ugovora o kreditu sklopljenih između tuženih banaka i potrošača uz ugovorenu promjenljivu kamatnu stopu u razdoblju 2003-2008. (ovisno o pojedinoj tuženoj banci). Gore navedeni postupak se prethodno vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl.br.P-1401/2012 i u istom je dana 4.srpnja 2013.godine donesena prvostupanjska presuda kojom je načelno presuđeno da su ništetne i nepoštene odredbe u ugovorima o kreditima tuženih banaka koje se odnose na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, te je naloženo tuženicima da prekinu s postupanjem po istima, kao i da u roku od 60 (šezdeset) dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenljiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru o kreditu, kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti presuda, te je istodobno zabranjeno tuženim bankama takvo ili slično postupanje u buduće. Protiv prvostupanjske presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br.P-1401/2012 izjavljene su žalbe o kojima je Visoki trgovački sud u Zagrebu donio odluku dana 13.lipnja 2014.godine posl.br.Pž-7129/13. Drugostupanjskom odlukom preinačena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br.P-1401/12 od 4. srpnja 2013.godine, te su odbijene žalbe tuženih

(banaka) i potvrđena prvostupanjska presuda u dijelu izreke kojom se utvrđuje da su tuženici (svaka banka u određeno vrijeme), a koje povrede traju i nadalje, povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koriste nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja odredba je ništetna. Također su odbijene žalbe tuženika (banaka) u dijelu izreke kojom se u potrošačkim ugovorima o kreditima tuženicima (bankama) nalaže prekinuti s korištenjem odredbi kojima je ugovorena redovna kamatna stopa, koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s njihovim jednostranim odlukama, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, i kojima im se zabranjuje takvo ili slično postupanje ubuduće. Protiv drugostupanjske odluke odnosno odluke Visokog trgovačkog suda u Zagrebu od 13.lipnja 2014.godine posl.br.Pž-7129/13 i tužitelj i tuženici su pravodobno izjavili revizije Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, koje su odbijene odlukom od 9.travnja 2015.godine broj:Revt 249/14-2, a iz čega proizlazi da je prvostupanjski sud prihvatio, a drugostupanjski potvrdio odluku u dijelu tužbenog zahtjeva tužitelja Potrošač, izrazivši pravno shvaćanje da ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu kojima su tužene banke u tim ugovorima ugovorile redovnu kamatnu stopu, a koja je tijekom trajanja ugovorenih kreditnih obveza promjenljiva u skladu sa jednostranim odlukama tuženika(banaka), su nepoštene odredbe kojima su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača, a posljedica čega je ništetnost takvih ugovornih odredbi. Drugostupanjski sud je naveo u obrazloženju presude kako su ugovorne odredbe u ugovorima o kreditu koje ugovore su tužene banke sklapale u spornim razdobljima sa korisnicima kredita- potrošačima, u kojima je bila ugovorena promjenljiva kamatna stopa, bile uočljive i jasne, ali ne i razumljive. Zaključno, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je 14. lipnja 2018. donio presudu poslovni broj Pž-6632/17 kojom je odbijena, između ostalog, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula). Sukladno odredbi čl.118 Zakona o zaštiti potrošača, budući je u navedenim presudama utvrđena povreda kolektivnih interesa potrošača-korisnika kredita od strane tuženika, obvezujuće su za naslovni sud i u predmetnom postupku, a glede utvrđenja korištenja ništetnih odredbi Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te promjenjiva kamatna stopa u skladu s jednostranom odlukom banke, iz razloga što predmetni Ugovor o kreditu ne sadrži precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope pa je tako tuženik, koristeći navedene ugovorne odredbe postupao jednostrano protivno odredbama čl. 81, 82 i 90 Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. odnosno čl. 96 i 97 Zakona o zaštiti potrošača iz 2007.g., dok s druge strane, zbog činjenice da nije tužitelja u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, kao i da se visini kamatne stope nije pojedinačno pregovaralo, tužitelj nije imao utjecaja na sadržaj navedenih odredbi Ugovora.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu tužitelja kao neosnovanom u cijelosti, predlaže stoga isti odbiti uz nalog tužitelju na naknadu troškova postupka. Navodi da je točno da su tužitelj i tuženik zaključili Ugovor o

kreditu broj 9010867696 od 03.12.2005.g. Međutim, iste stranke su sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015 – dalje u tekstu ZID ZPK) zaključile dana 20.01.2016. godine i Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9010867696, da u trenutku sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu broj 9010867696 od 20.01.2016.g. već se vodio kolektivni postupak Udruge potrošača te je bila objavljena pravomoćna presuda o dijelu zahtjeva koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu. Stoga je svaki potrošač prije prihvaćanja konverzije imao mogućnost odlučiti da li će obeštećenje ostvariti sklapanjem sporazuma o konverziji sukladno odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09…102/15) ili će svoje obeštećenje tražiti putem sudske zaštite. Sporazumi o konverziji u RH sklopljeni su temeljem Zakona, te su potrošači bili informirani o svim posljedicama koje proizlaze iz sklapanja sporazuma o konverziji. Na sjednici Građanskog odjela Županijskog suda u Varaždinu održanoj 07. lipnja 2023.g. suci su jednoglasno zauzeli sljedeći stav: Potrošač koji je s bankom sklopio dodatak/aneks, kojim je provedena konverzija u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15.), nema pravo na restituciju isplatom temeljem nepoštenih (ništetnih) odredaba o načinu promjene ugovorene redovne kamatne stope i ugovorenoj valuti glavnice u CHF iz osnovnog ugovora o kreditu. Isti su donijeli svoj Zaključak vjerojatno imajući na umu sljedeće: ZID ZPK kojim je zakonodavac uredio pitanje konverzije kredita denominiranih u CHF i kredita denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF, stupio je na snagu 30. rujna 2015. godine. Sukladno navedenom zakonu, svaka banka je bila u obvezi u roku od 45 dana računajući od dana stupanja na snagu zakona, dostaviti potrošaču preporučenom pošiljkom izračun konverzije kredita, sa stanjem na dan 30. rujna 2015. izračunatim u skladu s člankom 19.c tog Zakona, zajedno s prijedlogom novog ili izmijenjenog ugovora o kreditu. Korisnik kredita je s druge strane bio u obvezi u daljnjem roku od 30 dana, na isti način izvijestiti banku o prihvatu predložene konverzije. Dok je za banku ponuda konverzije bila stroga zakonska obveza, za korisnika kredita je prihvat konverzije bio opcionalan. Odredbe tog zakona strogo i precizno uređuju način na koji se konverzija provodi s isključivim ciljem da se korisnik predmetnih kredita dovede u isti položaj u kojem bi bio da mu je umjesto kredita u CHF bio odobren kredit u EUR, pa tako konverzija po slovu zakona obuhvaća sva plaćanja od početka trajanja kredita; obuhvaća promjenu valute ugovora o kreditu iz CHF u EUR ali i preplaćene uplate s naslova ranije ugovorene kamate. Drugim riječima, prvotni kredit u CHF prestao je postojati nakon što je konvertiran u EUR pa po tom kreditu u CHF ne može biti više nikakvog potraživanja niti zahtjeva. Konverzijom se, raniji Ugovor u CHF u cijelosti mijenja u ugovor o kreditu u EUR na način kao da je to bio od početka. Navedeno podrazumijeva uračunavanje i priznavanje svih učinjenih plaćanja od početka trajanja kredita, što naravno uključuje i sva plaćanja učinjena po osnovi kamata. Tužitelj ne može ovom tužbom tražiti vraćanje pretplate jer je to pitanje određeno ZID ZPK odnosno novim ugovorom sklopljenim na temelju tog zakona. U protivnome bi se tužitelju omogućilo ostvarivanje dvostruke koristi na štetu banke. Slijedom navedenog, prihvatom konverzije i potpisom Dodatka ugovoru o kreditu, ugovorne strane ne mogu više jedna od druge bilo što potraživati. Tako je i na strani tužitelja prestalo postojati bilo kakvo potraživanje po ugovoru u CHF. S druge je pak strane, istim zakonom definirana i sudbina onih kredita čiji korisnici nisu prihvatili izračun konverzije. Tako je odredbom

članka 19.e st.6 ZID ZPK propisano sljedeće: (6) Ako potrošač ne prihvati izračun konverzije kredita ili ne sklopi s vjerovnikom sporazum iz članka 19.c stavka 1. točke 6. ovoga Zakona, otplata kredita nastavlja se prema važećim ugovorenim uvjetima i sukladno odredbama ovoga Zakona. Navodi da je tužitelju odredbom članka 5. Dodatka Ugovoru o kreditu, a u skladu s odredbom članka 19.c ZID ZPK utvrđen iznos pretplate, te je ugovoreno da će se iznos pretplate koristiti za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli EUR. Pretplata se dakle priznala tužitelju na ime budućih anuiteta koji će tek dospijevati po novom otplatnom planu. Sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu nesporno je izvršena konverzija kredita, tužitelj je i sam prihvatio i priznao da mu je prilikom obračuna konverzije obuhvaćena ukupna masa uplaćenih sredstava – sve uplate po svim osnovama, koje je do tada izvršio, a što neminovno uključuje i uplate s osnova kamata i valutne klauzule. Tužitelj se nadalje u svojoj tužbi poziva na presudu Vrhovnog suda iz predmeta vođenog po tužbi udruge Potrošač protiv banaka, između ostalog i ovdje tužene banke, navodeći da je ista presuda obvezujuća, a da je istom utvrđena ništetnost valutne klauzule. Predmetna presuda, a kako je to izrijekom naveo i Vrhovni sud, odnosi se samo i isključivo na kredite u CHF! Kako to ovdje nije slučaj, jer se više ne radi o kreditu u CHF, to je pozivanje na istu sasvim izlišno jer ta presuda nema nikakav učinak na konvertirane ugovore u kojima vrijednost obveze nije vezana uz CHF nego uz EUR. Obzirom da su konverzijom stranke trajno i potpuno uredile svoj odnos, da su slobodnom voljom, a na način propisan zakonom izvršile konverziju kojom je tužitelju već priznata pretplata koja obuhvaća kako plaćanja učinjena po osnovi valutne klauzule tako i s naslova kamatne stope, to je jasno da nema mjesta usvajanju tužbenog zahtjeva tužitelja koji se tiče tražene isplate odnosno vraćanja. U protivnome, na strani tužitelja bi imali dvostruku naplatu – jednu na temelju konverzije i drugu temeljem presude, a sve na štetu tuženika. Naime, presudom VSRH poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019. godine sud je u pogledu konvertiranih Ugovora o kreditu dao mišljenje prema kojem nemaju pravni interes voditi postupke na utvrđenje ništetnosti odredaba Ugovora o kreditu koji je naknadno konvertiran oni korisnici kredita koji su na konverziju pristali a koja je provedena sukladno odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju! Naprijed navedenom odlukom VSRH je nadopunio odluku posl. br. Rev-2868/2018-2 od dana 12.02.2019.g. na koju se tužitelj poziva razjašnjenjem kako oni korisnici kredita koju nisu prihvatili konverziju imaju pravni interes na utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi pozivom na odluke VTS, međutim, takav pravni interes gube upravo oni korisnici kredita koji su svojom voljom, slobodno ugovorili konverziju i koja im je od strane Banke provedena sukladno kogentnim odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Tuženik ističe kako je iz Rješenja VSRH posl. br. Gos 1/2019-36 od dana 04. ožujka 2020.g. u oglednom postupku po pitanju valjanosti Sporazuma o konverziji sklopljenih na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) VSRH zauzeo stajalište kako su Dodaci/ Aneksi ugovorima o kreditu kojima su isti konvertirani u valutu EUR važeći i proizvode valjane pravne učinke: „ U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZID ZPK poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO/05) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike

Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.“ Također, sporno je da bi ugovorna odredba o valutnoj klauzuli bila nepoštena i ništetna. Valutna klauzula je predviđena čl. 22 Zakona o obveznim odnosima, te do danas, isti zakonski članak nije stavljen van snage, pa nema govora o tome da bi ista bila uzrokom nejednakosti u ugovornom odnosu budući navedena klauzula djeluje isto prema svim sudionicima pravnog posla. Tuženik osporava i visinu potraživanja. Tuženik ističe kako se u konkretnom slučaju treba primijeniti opći zastarni rok predviđen odredbom članka 225. ZOO-a Ukoliko bi se i uzelo u obzir da je kolektivnom tužbom došlo do prekida zastare, te da je ista podnesena 04.04.2012.g. onda se ima smatrati da je nastupila zastara u odnosu na sve anuitete koji su dospjeli do 04.04.2009.g. Smatra da Potrošač/korisnik kredita, koji je prihvatio konverziju nema pravni interes tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi ugovora koji je prestao postojati, niti temeljem takvog ugovora može od banke zahtijevati bilo kakvu isplatu pa tuženik predlaže, kao uvodno, tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja odbiti kao u cijelosti neosnovanima, a istome naložiti podmirenje nastalog troška vođenja postupka.

3. Tužitelj podneskom od 02. veljače 2025. godine u bitnome smatra da potrošač ima pravo na potpuno obeštećenje za preplaćene iznose nastale temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi potrošačkog ugovora i bez obzira na eventualnu zakonsku intervenciju u to njegovo pravo. Ustraje u provođenju knjigovodstveno financijsko vještačenja.

4. Sud je proveo financijsko knjigovodstveno vještačenje kojim je utvrđena preplata tečajnih razlika od 5.494,85 eura, te iznos zatezne kamate koja je obračunata na razlike tečaja od dana pojedinog plaćanja pa do konverzije 30. rujna 2015. godine i koja iznosi 1.730,73 eura.

5. Nakon provedenog vještačenja tužiteljica podneskom od 12. veljače 2026. godine uredila tužbeni zahtjev u toč. II te potražuje iznos preplaćenih razlika tečaja od 5.604,75 eura sa zateznim kamatama koje teku od dana 01. listopada 2015. godine pa do isplate.

6. Tužitelj je potom na ročištu od 23.lipnja 2026. godine, ukazao na u međuvremenu donijeto presudu Vrhovnog suda RH Rev 457/2025 od 27. svibnja 2026. godine te predlaže dopuniti vještačenje u skladu s obrazloženjem iz toč. 27. predmetne odluke te moli rok za očitovanje i eventualno uređenje tužbenog zahtjeva s obzirom na novonastale okolnosti. Tuženik na istom ročištu navodi da nema primjedbi na Nalaz i mišljenje vještaka.

7. Nakon dodijeljenog roka tužiteljica podneskom od 23. srpnja 2026. godine postavlja eventualno kumulirani tužbeni zahtjev u toč,. II kojim potražuje na ime obračunatih zateznih kamata iznos od 1.730,73 eura sa zateznim kamatama koje teku od 01. listopada 2015. godine pa do isplate.

8. Tuženik se nije protivio tako postavljenom tužbenom zahtjevu, već se po istom upustio u raspravljanje.

7. Ovaj sud smatra da je dopušteno postavljanje eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva sukladno čl.188. ZPP-a, a s obzirom na revizijsku odluku Vrhovnog suda RH Rev-457/2026 od 27. svibnja 2026. godine i jer tužitelj nije propustio ranije postaviti ovakav zahtjev budući da u vrijeme zaključenja prethodnog postupka nije niti mogao znati da će Vrhovni sud zauzeti ovakvo konačno pravno shvaćanje o pravnim posljedicama konverzije.

8. Predmet ovog spora je ništetnost odredbi ugovora o kreditu kojima je određeno primjena valutne klauzule u CHF-u, isplata stečenoga bez osnove na temelju tih odredbi.

9. Iz izvedenih dokaza te navoda stranaka u postupku proizlazi da je među strankama nesporno:

- da su dana 03. prosinca 2005. sklopile Ugovor o kreditu za kupnju stambenog objekta
- da je prema navedenom ugovoru glavnica kredita bila vezana uz valutu CHF,
- da su ugovorile promjenjivu kamatnu stopu,
- da je ugovoreno pravo tuženice da svojom odlukom mijenja visinu kamatne stope,
- da je tuženica tijekom otplate kredita svojim odlukama povećavala kamatnu stopu,

- da je tijekom otplate došlo do znatnog povećanja tečaja CHF u odnosu na kunu, te što je dovelo do povećanja mjesečnih anuiteta

- da su stranke dana 20. siječnja 2016. sklopile Aneks uz Ugovor o kreditu broj 9010867696 kojim su izvršile konverziju kredita promjenom valute iz CHF u euro.

10. Sporno je između stranaka:

- može li se u konkretnom postupku primijeniti utvrđenja iz kolektivnog spora,
- jesu li ugovorne odredbe Ugovora o kreditu koje se odnose primjenu valutne klauzule u CHF nepoštena ugovorna odredba, odnosno: je li se o toj odredbi pregovaralo, je li nejasna, nerazumljiva ili neuočljiva, te je li tuženica prilikom sklapanja Ugovora o kreditu postupala suprotno načelu savjesnosti i poštenja,
- učinci sklopljenog Dodatka Ugovoru o kreditu na prava tužitelja iz osnovnog Ugovora o kreditu,
- postojanje i visina potraživanja tužitelja,
- zastara potraživanja.

11. U postupku su pročitane i pregledane isprave:
-Ugovor o kreditu br. 9010867696 ovjeren pred javnim bilježnikom Nikšom Viđenom, posl. broj OU-1476/05-1 od 07. prosinca 2005. (l.s. 9-15),
-dodatak Ugovora o kreditu br. 9010867696 ovjeren pred javnim bilježnikom Lucom Bronzan iiz Dubrovnika, posl.br. OV 492/2016 od 20. siječnja 2016. (l.s.18-24)
-pregled uplata po kreditu (l.s.25-29)
-plan otplate (l.s.30-48)
-sudska praksa (l.s.59-70, 82-134, 144-196)

-konverzija kredita po ugovoru o kreditu broj 9010867696 (l.s.204-206)
-izračun konverzije kredita na dan 30. rujnan 2015. (l.s.207-216)
-izvadak otvorenih stavki na dan 30. rujna 2015. po ugovoru o kreditu broj 9010867696 (l.s.217-222)
-obavijest korisnika kredita o prihvatu izračuna konverzije (l.s.223)
-knjigovodstvena kartica (l.s.224-247)
-nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje za računovodstvo i financije Smiljane Čučuković od 29. siječnja 2026.(l.s. 248-272, 275-299)

12. Ocjenom provedenih dokaza kako svakog zasebno tako i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata provedenog postupka zaključak je suda da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

13. Iz sadržaja Ugovora o kreditu koji su stranke sklopile 03. prosinca 2005. godine proizlazi da su stranke istim ugovorile stambeni kredit i kunskoj protuvrijednosti CHF 86.769,00 CHF, uz redovnu kamatnu stopu 4,25%, promjenjivu u skladu s Odlukom o kamatnoj stopi Kreditora, uz rok otplate 360 mjeseci u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važeće na dan dospijeća prema otplatnom planu.

14. Iz iskaza tužiteljice, saslušane u svojstvu parnične stranke, proizlazi da je svrha podizanja kredita bila kupnja stana za njezino stambeno zbrinjavanje. Za banku tuženika se odlučila jer je već ranije primala plaću preko PBZ-a. U banci su joj ponudili kredit sa valutnom klauzulom u CHF kao povoljan kredit jer se radilo o stabilnoj valuti, te je prema svojim financijskim mogućnostima, odnosno s obzirom na visinu plaće mogla mjesečno otplaćivati ratu. Početna mjesečna rata je bila 1.900,00 kuna, a kasnije je narasla sve do 3.500,00 kuna. Ugovor joj je predočen od strane banke na već unaprijed pripremljenom obrascu. Ništa joj nisu pojašnjavali u vezi promjenjive kamatne stope niti u vezi ekonomskih rizika vezanih za eventualnu promjenu tečaja CHF. Ona nije očekivala nikakva veliki rast tečaja CHF jer joj je rečeno da se radi o stabilnoj valuti. Ona je kredit uredno otplaćivala po povećanim ratama, te je bila stavila trajni nalog na plaću. Banka joj je ponudila ugovor o konverziji, te ga je prihvatila jer joj je to bio način da olakša sebi daljnje otplaćivanje. Ona je kredit u cijelosti otplatila prošle godine. Navodi da je radila tri posla kako bi mogla ovaj kredit ranije otplatiti. Punomoćnik tužitelja postavlja pitanja je li joj javni bilježnik što pojašnjavao u vezi odredbi ugovora o kreditu odgovara da nije. Odgovara da je ugovor načelno pročitala ali je bilo nekih bankovnih pojmova koje i nije baš u cijelosti razumjela. Ona jest pitala djelatnicu ali i dalje nije razumjela, a sada se ne može sjetiti točno što je pitala djelatnicu.

15. Već iz samog sadržaja predmetnog Ugovora o kreditu, vremena njegova sklapanja te nesporne činjenice da je ugovoren uz valutnu klauzulu u CHF, jasno proizlazi da se zahtjev tužitelja u ovom postupku temelji na istovjetnom činjeničnom i pravnom interesu kao i zahtjev koji je bio predmet postupka vođenog po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u odnosu na ovdje tuženika. U navedenom je postupku pravomoćno utvrđeno da su odredbe ugovora o kreditu s valutnom

klauzulom u CHF ništetne u dijelu u kojem je promjena kamatne stope ugovorena isključivo odlukom banke, kao i u dijelu u kojem su obveze ugovornih strana vezane uz tečaj kune prema tečaju CHF, a da se o tim odredbama nije individualno pregovaralo, niti su korisnici kredita kao potrošači bili primjereno informirani o parametrima koji utječu na njihova prava i obveze.

16. Slijedom navedenoga, tužitelj je, sukladno članku 502.c Zakona o parničnom postupku, ovlašten pozvati se na utvrđenja suda donesena u navedenom kolektivnom postupku.

17. U navedenom kolektivnom sporu, u kojem je tuženica bila stranka u ulozi tuženika, a koji se odnosio na ugovore o kreditu sklopljene u istom razdoblju kao i ovdje predmetni ugovor, uz ugovaranje valutne klauzule u CHF te pravo banke da jednostranom odlukom, bez ugovorom određenih jasnih i objektivnih parametara, mijenja kamatnu stopu tijekom otplate kredita, u bitnome je utvrđeno da su ništetne one odredbe ugovora o kreditu o kojima se nije individualno pregovaralo, osobito u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, a sve zbog izostanka potpunog informiranja potrošača o parametrima bitnima za donošenje valjane i svjesne odluke. Takve su odredbe, prema utvrđenju suda u tom postupku, dovele do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Usporedbom tih utvrđenja s sadržajem predmetnog Ugovora o kreditu, u kojem je ugovoreno da tuženica može jednostrano određivati visinu kamatne stope, i to bez ugovorenog objektivnog kriterija, uz obvezu tužitelja da takvu odluku bezuvjetno prihvati, te uz činjenicu da je tužitelj tijekom otplate kredita, zbog jednostranog povećanja kamatne stope i porasta tečaja CHF, otplaćivao znatno uvećane anuitete, ovaj sud zaključuje da je tuženica, kao profesionalni trgovac, tužitelju nametnula sporne ugovorne odredbe kao „jača” ugovorna strana. Na taj je način banka ugovorila pravo da cijenu svoje usluge mijenja po vlastitom nahođenju, bez obveze da promjenu veže uz objektivne razloge i bez mogućnosti potrošača da na to utječe, čime je tužitelj doveden u bitno nepovoljniji položaj.

18. Sud je ocijenio razumnim i životno uvjerljivim da tužiteljica, kao prosječni potrošač, nije bila svjestan rizika vezanih uz otplatu kredita denominiranog u švicarskim francima (CHF). Za razliku od tuženice – banke, kao profesionalne financijske institucije koja raspolaže specifičnim znanjem o valutnim kretanjima – tužitelj nije mogao predvidjeti moguće posljedice takvog ugovornog aranžmana, osobito imajući u vidu da valuta CHF u vrijeme sklapanja ugovora nije bila uobičajeno platežno sredstvo u Republici Hrvatskoj, već je predstavljala relativno novu i složenu financijsku pojavu.

19. Valja naglasiti da ugovor može predstavljati stvarni izraz volje ugovornih strana samo ako su njegove bitne odredbe jasno i nedvojbeno utvrđene, osobito one koje se odnose na način određivanja visine tražbine i kriterije njezine promjene. U predmetnom slučaju ti uvjeti nisu bili ispunjeni.

20. Tužitelj je, kao potrošač, bio svjestan osnovnih elemenata ugovora – iznosa kredita koji joj je isplaćen, visine kamatne stope, visine početne mjesečne rate i roka otplate – te je logično očekivao mogućnost manjih promjena uslijed

promjene tečaja ili kamate. Međutim, sukladno načelima obveznog prava o ravnoteži činidbi te načelu savjesnosti i poštenja, legitimno je očekivanje potrošača da promjene tijekom trajanja ugovora neće dovesti do znatnog pogoršanja njegova položaja, odnosno do takvih promjena koje bi ugrozile mogućnost redovne otplate kredita. Tuženici je bilo, ili je moralo biti, poznato da preuzimanje takvih obveza od strane potrošača zahtijeva prethodno realno preispitivanje mogućnosti otplate, kao i da je kredit potrošaču bio prezentiran kao najpovoljniji, što je bio odlučujući razlog njegova prihvaćanja. Stoga sud ocjenjuje da je postupanje tuženice, koja tužitelja kao nestručnu osobu nije jasno i potpuno informirala o rizicima ugovora, te mu nije pojasnila da sporne ugovorne odredbe omogućuju neograničeno povećanje njezinih obveza, suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tužitelj nije bio ničim zaštićen od znatnog umanjenja svoje imovine zbog takvih odredbi, dok je tuženica svoje potraživanje osigurala založnim pravom na nekretnini i zadržala mogućnost da jednostrano povećava cijenu kredita, odnosno obvezu potrošača.

21. Uzevši u obzir i činjenicu da je ugovor sklopljen s navedenom namjenom – stambeni kredit, za kupnju stambenog objekta za stambeno zbrinjavanje čiji iskaz sud nalazi istinitim jer je uvjerljiv i u skladu s priloženim ispravama, pa nalazi da je tužiteljica nastupala kao potrošač.

22. Slijedom navedenoga, ocjena je ovog suda da je odredba predmetnog Ugovora o kreditu, kojim je otplata kredita vezana uz valutu CHF, nepoštena u smislu članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, br. 96/03),a kako je i odlučeno u kolektivnom sporu, pa se ta utvrđenja mogu primijeniti na ovaj postupak.

23. Međutim, odredba ugovora o kreditu čl.1. nije ništetna. Odredba članka 1. Ugovora o kreditu definira bitnu obvezu tuženice na isplatu kredita te stoga ne može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača jer je tužiteljica dobila upravo iznos kredita u kunama koji je zahtijevala i koji joj je bio potreban te u kojem iznosu je u konačnici zahtijevala da joj tuženica odobri kredit za kupnju stambenog objekta. Kako se radi o transparentnoj odredbi o predmetu ugovora, to takva odredba niti ne podliježe testu poštenosti sukladno članku 84. ZZP/03 kojom je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Osim toga odredba potrošačkog ugovora o kreditu kojom se tuženica obvezuje isplatiti kredit u kunskoj protuvrijednosti CHF prema ugovorenom tečaju na dan isplate kredita nije ni utvrđena nepoštenom u postupku kolektivne zaštite potrošača već samo odredbe kojima je ugovorena obveza vraćanja kredita (glavnice i redovne kamate pa i zateznih kamata) vezana uz tečaj valute u CHF na dan plaćanja. Stoga je odlučeno kao u toč. I izreke.

22. Kako proizlazi iz tvrdnji stranaka te samog Dodatka ugovora o kreditu, nakon sklapanja osnovnog ugovora o kreditu koji sadrži predmetne ništetne odredbe ugovora, stranke su 20. siječnja 2016. proveli postupak konverzije osnovnog ugovora o kreditu.

23. Čitanjem Dodatka uz Ugovor o kreditu broj 9010867696 20. siječnja 2016. godine utvrđeno je da je isti sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15), pri čemu se u Dodatku konstatira stanje preostale neotplaćene glavnice i kamate na dan dospijeća, te je utvrđeno da neotplaćena glavnica na dan 30. rujna 2015., denomirane u kunama, s valutnom klauzulom u EUR iznosi 46.838,45 EUR, da je pretplata 1.598,97 eura. Sadržaj Dodatka jasno pokazuje da se time mijenja dio odredbi Osnovnog ugovora, odnosno glavnica je denominirana u eurima, otplata vezana za tečaj EUR-a u odnosu na kunu, a kamatna stopa jasno ugovorena, dok sve ostale odredbe ugovora ostaju neizmijenjene, uključujući i sredstva osiguranja kredita. Iz Dodatka je razvidno da su prijašnje uplate po kreditu uračunate u novi izračun glavnice.

24. Valja naglasiti da je ZID ZPK/15 donesen nakon što je ocijenjeno da je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znatne neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene u posebnom razdoblju od 2004. do 2008. koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF i obzirom da je tečaj CHF izrazito jačao s vremenom te su rasle ugovorene promjenjive kamatne stope što je dovelo u izrazito težak položaj korisnike kredita i potrošača. Stoga je ZID ZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR.

25. U ovom postupku nije sporna valjanost Dodatka, koji ima pravne učinke na odnose stranaka po otplati kredita, budući da predstavlja osnovu za izračun svih budućih anuiteta. Sporno je u ovom postupku ima li tužitelj pravo na vraćanje stečenog uslijed preplata mjesečnih anuiteta zbog rasta tečaja CHF i rasta kamatne, stope, razlike u glavnici, sve temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu ukoliko je s tuženicom sklopio Dodatak ugovora o kreditu (tzv. konverziju), a prilikom koje konverzije su sve ranije uplate tužitelja uzete u obzir pri izračunu buduće glavnice kredita na koju je tužitelj pristao tzv. konverzijom

26. O pravnoj valjanosti ugovora kojima su konvertirani krediti s valutom obveze u CHF u kredite s valutom obveze u EUR pravno shvaćanje izrazio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj: Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020. koji je odgovarajući na postavljeno pitanje odgovorio: "Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.". Ustavni sud Republike Hrvatske svojim rješenjem broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZID ZPK/15 (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – „Narodne novine“ broj: 102/15) ocijenivši te Zakone usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske. U navedenom rješenju, osim utvrđenja formalne i materijalne ustavnosti, Ustavni sud Republike Hrvatske istaknuo je da ZID ZPK/15 ima

legitimni cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprečavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprečavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera razmjerna legitimnom cilju koji se želi postići.

27. Prema članku 19.b. ZID ZPK/15 konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Navedeno prema članku 19.c. stavku 1. tog Zakona znači da se na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika te da je umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primjenjuje kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

28. Stoga je sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način ugovoren među strankama, prestala obveza tuženice sukladno članku 160. ZOO na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetnih odredbi o načinu promjene redovne kamate i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava o posljedica ništetnih odredbi propisanih člankom 323. stavka 1. ZOO u vezi članka 1111. stavka 1. istog Zakona jer više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužiteljica kao potrošač bila u mogućnosti prije sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu proučiti njegove odredbe i donijeti informiranu odluku te je imala izbor (za razliku od tuženice koja je prema prisilnim odredbama ZID ZKK bila dužna dostaviti drugoj ugovornoj strani sve izračune konverzije i podatke propisane člankom 19.e. ZID ZPK i sklopiti dodatak ugovoru o kreditu ako ga

potrošač prihvati), prihvatiti ili ne prihvatiti ponuđeni joj na sklapanje Dodatak Ugovoru o kreditu.

29. Iz naprijed navedenih razloga, a po prosudbi ovog suda, tužiteljici ne pripadaju novčani iznosi plaćeni s osnove ništetnih odredbi Ugovora o kreditu o valuti obveze vraćanja kredita vezanoj za valutu švicarski franak jer u imovini tuženice više nema iznosa od 5.604,75 EUR koliko je tužiteljica platila tuženici s osnove promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj CHF važećim u vrijeme isplate kredita bez pravne osnove koji iznosi bi se trebali vratiti tužiteljici primjenom članka 1111. ZOO u vezi članka 323. stavka 1. istog Zakona jer su cjelokupni plaćeni iznosi u ispunjenju obveze iz Ugovora u kreditu u CHF, uključujući i iznosi plaćeni s osnove tih ništetnih odredbi iskorišteni za namirenje obveza tužiteljice iz valjanog Dodatka Ugovoru o kreditu o konverziji dospjelih do 30. rujna 2015., a preplata iskorištena za namirenje 50% budućih anuiteta kako je to i ugovoreno u članku 3. Dodatka Ugovora o kreditu. Na taj je način provedenom konverzijom ostvarena i člankom 323. stavkom 1. ZOO propisana posljedica ništetnosti spornih odredbi Ugovora o kreditu jer, kako je to već prethodno navedeno, u imovini tuženice više nema imovne tužiteljice koju je stekla bez pravne osnove i koju bi na temelju te citirane zakonske odredbe trebala vratiti tužiteljici te je ujedno ostvaren restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Stoga tužiteljica nema pravo zahtijevati iznose koji su tuženici plaćeni s osnove ništetne odredbe o valuti obveze u CHF u iznosu od 5.604,75 EUR sa zateznom kamatom od 1. listopada 2015. do isplate, radi čega je odlučeno kao u toč. II izreke presude.

30. Međutim, odredbe ZID ZPK izrijekom ne reguliraju materijalnopravni učinak ništetnosti ugovorne odredbe propisan člankom 323. stavkom 1. i člankom 1111. stavkom 1. ZOO u vezi sa člankom 1115. ZOO kojim su propisane posljedice sklapanja ništetnog ugovora i opseg vraćanja stečenog bez osnove na način da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Zbog toga ovaj sud zaključuje da odredbe Dodatka Ugovoru o kreditu nemaju restitucijski učinak za tužiteljicu u odnosu na zatezne kamate na pojedine iznose koje je platila na ime nepoštenih ugovornih odredbi Ugovora o kreditu, pa se s obzirom da specijalnim propisom (ZID ZPK/15) nije uređeno područje prava na zatezne kamate po osnovi odredbe članka 323. stavka 1. i članka 1111. ZOO, ima primijeniti opći propis, odnosno članak 1115. ZOO na temelju kojeg tužiteljici pripada pravo na isplatu zatezne kamate od dana plaćanja pojedinačnih novčanih iznosa s osnova nepoštenih odredaba osnovnog Ugovora o kreditu pa do 30. rujna 2015. kada su ti iznosi iskorišteni za ispunjenje tužiteljičine obveze ugovorene Dodatkom o Ugovora o kreditu.

31. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci broj Rev 586/2019-14 od 21. prosinca 2022. na pitanje postavljeno u reviziji u pogledu materijalnopravnih učinaka izvršene konverzije u skladu sa ZID ZPK/15 odgovorio da je obveza kreditora (tuženice) na povrat više plaćenih iznosa (utužene glavnice) po

ništetnoj ugovornoj odredbi o načinu promjene ugovorne kamatne stope iz izvornog ugovora o kreditu prestala sklapanjem sporazuma o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. ZID ZPK/15, odnosno zaključivanjem dodatka ugovora o kreditu, međutim, da je ostala i nadalje obveza plaćanja nepodmirenih pripadajućih zateznih kamata na te pojedinačne iznose obračunatih od dana dospijeća svakog pojedinog iznosa do dana prestanka obveze (izvršenom konverzijom), a koja obveza proizlazi iz odredbe članka 1115. ZOO. Valja navesti i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske na 7. sjednici Građanskog odjela održanoj 13. i 20. prosinca 2022., zauzeo pravno shvaćanje o pravnim učincima sporazuma o konverziji Ugovora o kreditu u CHF u EUR i pravima potrošača koje glasi: „Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 - dalje: ZOO), na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.“Identično pravno shvaćanje zauzeo je Vrhovni sud Republike Hrvatske i u svojoj odluci poslovni broj: Rev 925/2023 od 8. travnja 2025., te je u činjenično identičnom predmetu poslovni broj: Rev-457/2025 u kojem je odlučivalo vijeće sastavljeno od trinaest sudaca u presudi posl.broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. Vrhovni sud Republike Hrvatske na postavljeno revizijsko pitanje odgovorio: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnogugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.".

32. Imajući u vidu navedeno pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske koje prihvaća i ovaj sud, proizlazi osnovanim tužbeni zahtjev za isplatu zatezne kamate na pojedine preplaćene iznose s osnova ništetnih odredbi ugovora o kreditu i to primjenom članka 1115. ZOO od dana kada su ti iznosi plaćeni pa do dana kada su iskorišteni za namirenje obveze po valjano sklopljenom Dodatkom Ugovora o kreditu temeljenim na odredbama Glave IV.a Zakona o potrošačkom kreditiranju.

33. Obzirom da su odredbe Ugovora o kreditu o valuti obveze vraćanja kredita u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi prema jednostranoj odluci tuženice u sporu za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača utvrđene nepoštenim zbog postupanja tuženice u predugovornoj fazi i u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu koja je i pripremila sadržaj takvih odredbi i unijela te nepoštene odredbe u ugovore o potrošačkom kreditiranju, pa je osnovan tijek zatezne kamate na preplaćene iznose od dana stjecanja pa do dana 30. rujna 2015. kada su

iskorišteni u korist tužiteljice za namirenje njezinih obveza iz valjanog Dodatka Ugovora o kreditu. Obveza tuženice isplatiti zatezne kamate na pretplaćene iznose od dana kada su plaćeni proizlazi iz članka 1115. ZOO prema kojoj nepošteni stjecatelj mora platiti zateznu kamatu od dana stjecanja.

34. U vezi tijeka zateznih kamata i primjene odredbe članka 1115. ZOO postoji ustaljena sudska praksa redovnih sudova pa tako i ovog suda koja je reafirmirana i u odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-5475/2021 od 30. lipnja 2022., U-III-4613/2021 od 30. lipnja 2022. i U-III-3540/2021 od 30. lipnja 2022. U tim odluka Ustavni sud navodi da je s obzirom na to da je u konkretnom slučaju utvrđena nepoštenost ugovorne odredbe zbog povrede načela savjesnosti i poštenja koja se dogodila već u predugovornoj fazi (propustom tuženika da potrošaču da odgovarajuće obavijesti o spornim ugovornim odredbama prije sklapanja ugovora), tuženik nesavjesni stjecatelj i zbog čega duguje zatezne kamate od dana stjecanja, te u sudskoj praksi redovnih sudova Ustavni sud Republike Hrvatske ne nalazi ništa proizvoljno u takvom tumačenju sudova.

35. Isto tako postoji već ustaljena sudska praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske u svezi zastare tražbina s osnove ništetnih odredbi ugovora o kreditu temeljena na objedinjenom pravnom shvaćanju o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF zauzetom u vidu zaključka na sjednici Građanskog odjela održanoj 31. siječnja 2022. Prema tom pravnom shvaćanju, zastara počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Ovaj sud prihvaća pravilnim naprijed izneseno pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske kao najvišeg suda u Republici Hrvatskoj koji sukladno članku 20. Zakona o sudovima („Narodne novine“ broj: 28/13, 33/15, 82/15, 82/16, 67/18, 126/19, 130/20, 21/22, 60/22, 16/23, 155/23, 36/24, 136/25) osigurava jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni te ista nije dovedena u sumnju žalbenim navodima tuženica kojima osporava izneseno pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske koje je reafirmirano u više odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske pa tako i u odluci broj U-III/3202/2023 od 26. rujna 2024. u kojoj je među ostalim istaknuto da „sudsko tumačenje domaćih pravila o zastari nije dovelo do njihova dokidanja jer su sudovi primijenili postojeći zakonom propisani rok, ali na način da se računa od onoga trenutka koji tužitelju omogućuje da ostvari pravo na pristup sudu.“

36. Sukladno odredbama čl. 323. i 324. ZOO-a, a u vezi s načelom povrata onoga što je primljeno bez valjane pravne osnove, sud je naložio sudskoj vještakinji da za razdoblje od sklapanja Ugovora o kreditu do sklapanja Dodatka izračuna iznos anuiteta kredita, uz primjenu početno tečaja CHF prema kunskoj protuvrijednosti na dan isplate kredita, pri čemu se uzima u obzir jedino ono što je bilo jasno određeno i ugovoreno između stranaka.

37. U nalazu i mišljenju koji tuženica matematički ne osporava, financijska vještakinja je visinu zateznih kamata na svaki pojedini iznos plaćen s osnove ništetne odredbe o valuti obveze u CHF od dana plaćanja do dana konverzije 30. rujna 2015. utvrdila u ukupnom iznos od 1.730,73 EUR. Vještakinja je u svom Nalazu i mišljenju, jasno i pregledno, utemeljeno na podacima o stvarnim uplatama obračunala iznos preplata i iznos zateznih kamata koje su tekle od dana plaćanja pa do konverzije 30. rujna 2015. godine, pa je isti i prihvaćen.Nije bilo potrebe za dopunom vještačenja koju je isticao tužitelj na roč. 23. lipnja 2026. godine jer je vještakinja u svom Nalaz i mišljenju već bila iskazala koliki je iznos zateznih kamata koje su tekle na preplaćene iznose od dana plaćanja pa do konverzije 30. rujna 2015. godine.

38. S obzirom kakav pravni stav je izrazio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., neosnovano tužitelj potražuje glavnicu od 5.604,75 eura preplaćenih iznosa na temelju nepoštene i ništetne odredbe ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF, pa je odlučeno kao u toč. II izreke presude, dok je valjalo prihvatiti eventualno kumulirani tužbeni zahtjev za iznos obračunatih zateznih kamata od 1.730,73 eura (toč. III izreke presude).

39. U odnosu na prigovor zastare, valja istaknuti da je podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača (tužba podnesena 4. travnja 2012.) došlo do prekida zastare sukladno čl. 241. ZOO-a. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u presudi Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. izričito potvrdio da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći tek od pravomoćnosti odluke donesene u tom postupku. Građanski odjel Vrhovnog suda (rješenje Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022.) utvrdio je da zastarni rok za restitucijske zahtjeve iz čl. 323. ZOO-a počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora, neovisno o naknadnom utvrđivanju ništetnosti istovjetnih odredbi u individualnim parnicama.

40. Tužitelj traži povrat preplaćenih iznosa po osnovi ništetne odredbe o valutne klauzule, a opći zastarni rok od 5 godina (čl. 225. ZOO-a) pa zastarni rok počinje teći u odnosu na promjenu valute CHF, pravomoćnost u kolektivnom sporu 14. lipnja 2018., pa s obzirom na podnošenje tužbe 27.svibnaj 2023., zastarni rok od pet godina propisan člankom 225. ZOO u kojem zastarijevaju tražbine stečene bez osnove u smislu članka 1111. u vezi 323. ZOO nije protekao, pa prigovor zastare tuženika nije osnovan.

41. Na uglavničene zatezne kamate teku zatezne kamate (procesene kamate) od dana podnošenja zahtjeva sudu 23. srpnja 2026. godine pa do isplate sukladno čl.31. ZOO-a (toč. III.izreke presude), dok je odbijen tužbeni zahtjev s osnove uglavničenih zateznih kamata koje teku na iznos od 1.730,73 eura od 01. listopada 2015. godine pa do 22. srpnja 2026. godine, kao neosnovan (toč. IV izreke presude).

42. O troškovima postupka odlučeno je sukladno odredbi članka 154. st.4. ZPP-a u svezi s člankom 155. ZPP-a. Tužitelj nije uspio s dijelom zahtjeva na utvrđenje, ali zbog čega nisu nastali posebni troškovi, dok je uspio s osnovom 100%, a s visinom za 30 %.Kako je predmet spora zaštita tužitelja kao potrošača i slabije ugovorne strane protiv tuženika kao jače strane u njihovim međusobnim odnosima, da je tužiteljev djelomični uspjeh u parnici (tužitelju ne pripada uopće glavnica potraživanja nego samo zatezne kamate) posljedica neustaljene sudske prakse pa je u skladu sa odredbom o troškovima i principima na kojima se temelje, svrsishodno, racionalno i pravedno u okolnostima konkretnog slučaja odstupiti od odredbe čl. 154. st. 5. ZPP-a i odlučiti da svaka stranka snosi svoje troškove. Tužitelj nije mogao predvidjeti svoje izglede za uspjeh zbog neustaljene sudske prakse pa nije mogao biti svjestan da zahtjev nema razumne izglede za uspjeh zbog čega je, što je i sukladno praksi Europskog suda za ljudska prava, utvrđeno kako postoje razlozi koji opravdavaju odstupanje od primjene odredbe čl. 154. st. 2. ZPP jer tužbeni zahtjev tužitelja nije bio lišen bilo kakvog sadržaja ili očigledno nerazuman. Naime, ograničenje u obliku izricanja znatnog financijskog tereta tužitelju nakon završetka postupka neće biti spojivo s njezinom pravom na pristup sudu kao sastavnicom ustavnog i konvencijskog prava na pošteno suđenje ako ne teži legitimnom cilju (odvraćanja od neutemeljenih parnica) i ako postoji razuman odnos razmjernosti između odluke o naknadi troškovima postupka i legitimnog cilja koji se teži postići. Svako drugačije tumačenje pravila o troškovima u okolnostima kao što su predmetne bilo bi suprotno ustavnom i konvencijskom pravu na pošteno suđenje, odnosno u dosegu ograničavanja prava potrošača da štiti svoja prava pred sudom.

43. Stoga je za troškove po punomoćnicima sud našao da svaka strana snosi svoje troškove, dok je priznao tužitelju troškove vještačenja od 500,00 eura jer je taj trošak bio nužan radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva. Slijedom iznesenog, odlučeno je kao u točki V. izreke rješenja.

44. Zatezne kamate na materijalni trošak teku od presuđenja do isplate sukladno čl.151. st.3. ZOO-a.

U Dubrovniku 03. studenog 2026.

Sutkinja

Petronela Jakobušić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:
- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-98d9c**

Kontrolni broj: **06b52-abde8-3689f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

